

Всі отвори заповнили смариди,
Вагу змінивши видимого й ракурс.
Й по дзеркалу, як пуголовки, — ріки.
Душа, що — інші виміри й широти,

Не хоче — ані — з кону, ні — вмирати.
З підвалу тягне оком світ широкий
Через пороги, мов “з варяг у греки”,
Не гребуючи вутлим і марудним.

Та марно — шал і спалахи солоні,
Хоч сила і, згасаючи, силенна,
І крізь розосередження мигливе

Скрізь м'язом ще орудує смаглявим,
Ще заки той обернеться в фотон. —
Смарида, що — принаду — на лету. —

Є відповідь. Немає запитань.